

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 62.

Fjerde Session.

22de Møde.

Tirsdagen d. 16. November.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Hvad der vedkommer denne Sag er kun Udskrivningen af Mandfabet for Aaret 1853 og dette Mandfabs Fordeling i Afdelinger, og hvad nu dette angaaer, da har Udvalget ligesaa lidt villet antaste Kongens Rettigheder i et eneste Punkt som Hans Majestæts eller Ministeriets Competence er bleven underkastet nogen som helst Prøvelse af Udvalget; Competencen har Udvalget ladet ligge aldeles udenfor Sagen, men det er jo dog aabenbart, at Meget kan ligge indenfor et Ministeriums Omraade, som det dog vilde være i høj Grad urigtigt at bringe i Udøvelse. Den store Forskjel imellem at kunne og at ville behøver jeg dog vel ikke her at udvikle. Udvalget har blot talt om, hvad det venter, at Regjeringen vil gjøre, og en Overeenskomst imellem Krigsministeren og Udvalget vilde vistnok ogsaa i den Henseende kunde være kommen i Stand, naar ikke Ministeren hele Tiden havde forstaaet Udvalget saaledes, som om det vilde nægte Regjeringen Ret til at gjøre det, som Enhver indrømmer det Ret til. Jeg troer heller ikke, at det med fuld Føie kan siges, at Udvalget har villet sætte et Stykke af Forfatningsspørgsmaalet ind i Udskrivningsloven. Der er i denne interimistiske Lov slet ikke Tale om Andet end om, hvorledes der skal forholdes med Udskrivningsmassen i Aaret 1853; om den videre Fremtid er der slet ikke Tale. At dette har en væsentlig Betydning, antager jeg, at Ingen mindre vil nægte end det høie Ministerium selv, og jeg skal i saa Henseende paaberaabe mig en Autoritet, som Ministeriet vistnok ikke vil forkaste, nemlig den høitagtede Finantsminister, som ved Forelæggelsen af Finantsloven med megen Styrke gjorde opmær-

som paa, hvad dette vil sige. Det blev breidtet Udvalget, at det uden mindste foregaaende Anledning havde søgt at indføre denne Bestemmelse i Udskrivningsloven, hvor den ikke hørte hjemme. Jeg kan imidlertid ikke indrømme, at Udvalget ikke skulde have haft tilstrækkelig Anledning dertil (Hør!) thi det vil vist ikke kunne benægtes, end ikke af selve den høitærede Krigsminister, at allerede Noget af det, Forslaget sigter til at ville forebygge (Hør! Hør!), er skeet. Udvalget feiler næppe i at paastaae, at der er ansat danske Soldater ved de Afdelinger, der skulde gaae og gjælde for hollsteenske. Jeg taler ikke her om, at der er enkelte Regimenter, der rekrutteres halvt fra Danmark, halvt fra Holsteen; jeg taler ikke her om, at der er lagt hollsteenske Batailloner i Kjøbenhavn eller danske Batailloner i Rendsborg. Disse Troppedislocationer har Udvalget slet ikke tænkt paa at omtale; men hvad der menes, er, at der i de Compagnier eller i de Batterier, der skulde rekrutteres fra Holsteen, er danske Soldater. Det troer jeg idetmindste er Tilfældet med den Deel af Artilleriet, der skal betragtes som hollsteensk Artillerie. Og nu, efter de Udtalelser, der seldt her igaar, vil da ikke Enhver indrømme, at Udvalget har gjort vel i at bringe denne Sag paa Bane (Jo! Jo! — Ned: Ret!). Udvalget er ingenlunde saa blindt, at det skulde troe, dets Forslag var saa fuldbøiemment, at der ikke kunde reises Indvendinger derimod, skjøndt disse Indvendinger vistnok ere af et underordnet Slags. Jeg vil endog gaae videre, jeg vil indrømme, at der muligt imellem 2den og 3die Behandling kan blive Tale om en Omredaction af Lovens § 1; det er Noget, hvorom Udvalget i al Fald endnu ikke er ganske paa det Reene, men jeg maa tillige ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa, at dette ikke er paa Grund af den Deel af Forslaget,